

[Mølgaard.]

dette fertal blev tilvejebragt, men det synes at ligge der i dag.

Ikke desto mindre vil man nu ikke alene iværksætte et eller andet, som man p. t. af for mig aldeles ubegribelige grunde tror er rigtigt, noget, som man tror løser nogle problemer eller i hvert fald illuderer at tro løser nogle problemer, men man binder sig på hånd og mund til at undlade initiativer i en årrække, undlade muligheden for nøgtern overvejelse med hensyn til, hvad der er de faktiske behov i løbet af den næste 4 års periode, eller i hvert fald at handle på grundlag af en erkendelse af, hvad der er de faktiske behov.

Jeg forstår vel, at et af partiernes boligpolitiske udvalgs formand erkender, at partiets udvalg bliver arbejdsløst i de næste år. Ingen kan jo tro, at det er, fordi der sker en udvikling på boligfronten, sådan at der ikke er problemer; ingen kan tro på, at boligproblemet ikke vil spidse til i løbet af den næste årrække. Men dog er udvalget arbejdsløst, fordi man har erkendt på forhånd, at man har låst sig til, at man ikke under nogen omstændigheder, medmindre alle bliver enige, vil foretage sig noget.

Selv om det nu lakker mod den tid, hvor campingsæsonen for alvor sætter ind, kunne jeg have ønsket mig, at folketinget eller dets flertal, at de 6 partier, havde kastet sig over teltområdet i stedet for boligområdet. Telte er ikke livsnødvendige, og det er boliger. Vi har telte nok, og jeg tror, det hænger sammen med, at politikerne ikke har grebet ind på teltområdet og ikke skabt sig en teltpolitik. Vi har boligpolitik nok, vi har rigeligt med boligpolitik. Det kniber lidt med boligforsyningen.

Vi kører en rationeringsvej, og den rationeringsvej vil man nu fortsætte. Man kører en tilskudsvej, man kører en indgrebsvej. Det er ret tankevækkende at tænke tilbage til, at det engelske folks chokoladeforbrug faldt 80 pct., dengang man ophævede rationeringen. Jeg er sikker på, at hvis man ophævede rationeringen på boligområdet, ville boligunderforsyningen høre op. Ressourcerne udnyttes jo ikke ordentligt, når man kører med planøkonomiske foranstaltninger.

Man kører videre med disse planøkonomiske foranstaltninger i de kommende år. Den

naturlige balance, som en fri konkurrence ville skabe imellem forholdene for lejere og ejere, imellem forholdene for nybyggere og gammelt etablerede, opnås ikke.

Vi har set forlig af denne art, hvor man binder hinanden på hænder og fødder og mund nogle år frem i tiden, på adskillige andre områder, og vi har set uheldige følger af sådanne forlig. Vi har set et forsvarsforlig, hvor man låste sig fast til, hvor mange kroner og øre der skulle bruges på forsvarsområdet, ganske uanset hvad der var brug for af kampkraft inden for området, og hvad der kunne opnås for disse kroner og øre i henseende til kampkraft, i henseende til forsvarsevne.

Det har betydet, at rationaliseringen er gået i stå, for pengene skulle jo bruges, og der var ikke politisk vilje til at øge forsvarrets kampkraft, ergo måtte man standse disse rationaliseringsbestrebelsler, som kunne have opretholdt samme kampkraft billigere for staten. Det tør nok siges at være vildt i en tid, hvor alle vist erkender at der er brug for besparelser inden for den offentlige sektor, ligesom det er vildt, at man netop inden for dette område køber kampvogne, fordi pengene jo skal bruges, det har man én gang for alle lovet hinanden at man skulle, uanset om der overhovedet var brug for kampvogne.

Vi har set et arbejdsgivertilskud gennemført ved et forlig, et arbejdsgivertilskud vedtaget på et tidspunkt, hvor der måske var nogle blandt dem, der vedtog det, der troede, at det var sagen. Da udviklingen senere hen har overbevist flere om, at det egentlig ikke var sagen, så havde man lovet hinanden, at det skulle dog alligevel være sagen.

Vi har set det på den bundne opsparingsområde. Enhver vil vist erkende, at når denne bundne opsparing endelig skal opkræves, er det i en tid, hvor en arbejdsløshed er på vej, og hvor der bestemt ikke er brug for økonomisk stramning, men man har lovet hinanden, at det alligevel er det, der er brug for til september; det skal i hvert fald fastholdes.

Jeg tror, at disse studehandler, disse bindinger frem i tiden, disse forbud over for hinanden mod at tænke nye tanker eller i hvert fald at omsætte disse nye tanker i po-